

# NHỮNG NGƯỜI CA SĨ BÊN LỀ XÃ HỘI

Có những người ca sĩ chưa được thành danh, có thể do hoàn cảnh hoặc do tài năng,... nhưng dù do hoàn cảnh gì họ cũng là những người mang tiếng hát của mình vào đời, trên sân khấu hoặc nơi ven đường ...

Có những ca sĩ đã được thành danh mà tên tuổi và sự nghiệp của họ đã từng rất rực rỡ, có lẽ vì một lý do gì đó mà họ đã trở thành những ca sĩ của vỉa hè, những người hành khất không nhà sống vất vưởng khắp đầu đường xó chợ....

Tôi là người chia cánh tay cho những kẻ lạc lối, cứu vớt những người cùng đường nên tôi thường gặp và nhớ những con người của bên lề xã hội. Hôm nay, tôi viết về những ca sĩ của vỉa hè không phải để diễn tả về hoàn cảnh của họ mà để cho chúng ta thấy được một bài học, bài học của tình người được nở ra trên con đường hoàng khai của chúng ta.

## Chàng ca sĩ mù

*“Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi  
Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi một  
Trên hai vai ta đôi vầng nhật nguyệt  
Rọi suốt trăm năm một cõi đi về...”*

Ngồi ăn trong một đêm mưa lất phất vào tháng 7 năm 2005, nơi chiếc quán nhỏ trên đường Cao Thắng, bất chợt tôi nghe một giọng hát thật trầm và buồn của một chàng thanh niên với tiếng đệm đàn guitar vang vọng.

Giọng hát rõ mà tôi có thể nghe từng chữ được phát âm khá chuẩn của người ca sĩ. Cũng trong giọng hát rõ ấy, tôi nghe một cõi lòng buồn nhưng yên lặng, được gói ghém và buông dần theo làn hơi của bài hát.

Tôi không là nhạc sĩ, nhưng tôi có thể nghe nhạc mà hiểu lòng, thấy được nội tâm của người, nhiều khi còn hiểu được bản tánh và hoàn cảnh gia đình người, dầu rằng bản nhạc ấy không hề có lời.

“Rọi suốt trăm năm một cõi đi về...” sự run động của người ca sĩ hòa với sự run động của bài hát mà anh ta đã chọn để trình bày dọc theo con đường. Có lẽ ở Việt Nam, những tiếng hát như vậy rất thường xảy ra nên mọi người cũng bình thản mà ăn uống.

Ai cũng hiểu, giọng hát ấy của người hành khất nên mọi người thường dừng đứng, không ai dám “tận hưởng” những giọng hát êm đềm để làm ngon món ăn trước mắt. Người ta làm lơ để khỏi phải nhìn cảnh một người kiếm sống bằng tiếng hát không phải trên sân khấu. Người ta làm lơ vì nhiều khi sợ phải đối diện với những cái xấu, không được đẹp mắt trong buổi ăn ngon. Cao lắm, tốt bụng lắm thì người ta cho tiền để kẻ hành khất ấy đi mau.

Tôi đang lắng nghe những lời hát đang bay theo gió ấy và dự định sẽ mời anh ta cùng ngồi dùng bữa và cho mọi người cùng thưởng thức giọng hát của anh.

Cuối cùng, hình ảnh của chàng ca sĩ đã xuất hiện trước quán ăn, một chàng ca sĩ mù. Tôi thoáng chút xúc động với dáng dấp của người ca sĩ mù này. Xúc động không vì anh ta là người khiếm thị, vì tôi đã từng gặp rất nhiều người khiếm thị. Xúc động, vì hình dáng bên ngoài của anh khá sáng sủa, ăn mặc đàng hoàng, tươm tất, tác phong chừng chặc và nhất là tôi đã nghe được tâm của anh: Buồn, nhưng chấp nhận để làm tròn cho đến ngày cuối đời...

Tôi đã mời anh ngồi xuống bàn và xin cho nghe một số nhạc phẩm. Anh ngồi đối diện với tôi, nắn nót từng dòng nhạc trên phím đàn và cất tiếng ca. Bên cạnh đó, các pháp hữu đã hưởng ứng, giúp đỡ cho anh nhiều. Mọi người đều vỗ tay tán thưởng mỗi khi người ca sĩ chấm dứt một bài ca...

*“... Nghe mưa nơi này lại nhớ mưa xa  
Mưa bay trong ta bay từng hạt nhỏ  
Trăm năm vô biên chưa từng hội ngộ  
Chẳng biết nơi nao là chốn quê nhà...”*

Bài hát thật hay, thật đúng với hoàn cảnh và tâm trạng nơi đây. Hôm ấy cũng trời mưa, hôm ấy trong lòng người cũng có những hạt mưa bay mà tôi và người chưa từng hội ngộ. Tôi muốn gieo một nhân lành trong lần hội ngộ này, tôi bảo thầy Tâm Đắc viết lại số phone và địa chỉ của người ca sĩ và mong một lúc nào đó, có dịp, có duyên để chàng ca sĩ này “biết nơi nao là chốn quê nhà...”

Chúc người ca sĩ được mọi điều tốt đẹp.

*(Ghi chú: Theo thầy Từ Thiện Tâm Đắc cho biết, người ca sĩ ấy tên là Nguyễn Tấn Lực, ngụ tại quận Tân Bình Việt Nam).*

# Nàng ca sĩ ... “vắng nhà”

Ngày 9 tháng 2 năm 2006, thời tiết vẫn còn Xuân, cái Tết chỉ vừa chợt thoáng đầu đây. Trời Xuân nắng ấm nhưng vẫn còn vài sợi lạnh lâu lâu lướt qua khiến cho người chốc chốc rùng mình và ho lên vài tiếng.

Với tôi thì ngày nào cũng vậy, dù là Xuân, hay Hạ, hay Thu, hay Đông, tôi bắt đầu ngày mới bằng: Xuống giường, làm vệ sinh, ra trước Ngôi Tam Bảo xá Phật, ra sau để ly nước vào microwave, rồi xách cây chổi quét khắp căn nhà. Khi quét xong thì ly nước cũng vừa nóng, rồi pha vào đó 1/3 gói cà phê Vina coffee, xong mang đến bàn làm việc và bắt đầu một ngày làm việc mới.

Công việc đôi khi có thay đổi “thể loại”, nếu bệnh thì nằm nghỉ nhưng tựu chung tôi làm việc trung bình 17-18 tiếng đồng hồ một ngày, kể cả thời gian nấu ăn.

Hôm nay, thì thời khóa biểu có khác, tôi bị vọp bẻ nên phải nằm trong giường đến hơn 12 giờ mới gượng dậy được. Ra ngoài bắt đầu công việc, tôi bảo Hương đứng trước nhà để chờ cô ca sĩ Kim Ngân, là một ca sĩ rất nổi tiếng tại hải ngoại vào thập 1980, hôm nay cô ấy sẽ tới. Việc này, vài tháng trước tôi cũng đã nói trước cho Bibi và Hương nghe danh sách của những người chuẩn bị được tới....

Sáng hôm ấy, cô Vân mẹ Bibi có việc phải ra khu Việt Nam. Xong việc, trên đường ra xe, một người đàn bà Việt Nam hơi lam lũ và có gương mặt tối đen màu nắng cháy đã đến gặp cô và nói:

- Bà có thể cho con 1 đồng, .. con đói quá!

Cô Vân cho tiền xong và tính hỏi thăm hoàn cảnh người đàn bà Việt Nam không nhà này. Chưa kịp hỏi, người đàn bà đã chìa ra cho cô 1 số đĩa CD nhạc và xin cô mua giúp đỡ.

Trong số những đĩa CD ấy, có 1 CD hình bìa là ca sĩ Kim Ngân (*xem hình kèm theo*). Cô Vân chỉ vào hình của ca sĩ này và nói:

- Tôi biết ca sĩ Kim Ngân này, không biết bây giờ nó ở đâu?

- Dạ, con là Kim Ngân đây !

Cô Vân nhìn người hành khất kiêm người bán CD:

- Xạo mầy! Tao biết nó cả mấy chục năm nay,...

Người bán CD nói:

- Con đây nè mẹ!

Cô Vân không tin:

- Con Kim Ngân nó chơi với mấy đứa con của cô từ nhỏ đến lớn. Mầy nói mầy là Kim Ngân vậy mấy đứa con của cô tên gì?

Cô gái vẫn khẳng định:

- Mẹ là mẹ của Minouz, Nana, Bibi và Angie.

Cô Vân sửng sờ:

- Mầy đó sao Kim Ngân?

- Dạ con đây nè mẹ !

Mới đó, chỉ hơn 10 năm, hình ảnh của một người ca sĩ trẻ đẹp, nổi tiếng tại hải ngoại, tài sản cả bạc triệu dollars, đi đâu cũng có đầy cận vệ,... ngày nay lại trở thành một người đàn bà hom hem, sinh sống nhờ tình thương của người và thần trí cũng có vẻ không được bình thường cho lắm,... *(xin lỗi chị Kim Ngân, lúc ấy tôi thấy hình dạng của chị như vậy, có lẽ chị đang bị sock nên như vậy chứ tôi không có ý không đẹp hướng về chị. Dầu chị đã cho phép tôi nhưng tôi cũng công khai xin chị cho phép tôi viết về hình ảnh này, mẫu chuyện này để làm bài học đẹp cho người đời. Cảm ơn chị)..*

Vô thường, cái vô thường là cái rất bình thường, bình thường nhất trong cuộc đời nhưng nó luôn làm cho người ta bất ngờ về nó

Cô Vân nắm tay người con nuôi của mình ngày xưa, chạy nhanh đến một tiệm ăn và trong trí cô Vân lúc ấy lóe lên 1 ánh sáng, chỉ còn 1 người có thể cứu được đứa con nuôi của mình: Đó là Thầy !

Thầy là chìa khóa để cứu người này, cũng như trong tâm thức của người ca sĩ đã xa cách gia đình cô Vân gần 20 năm, từng thành danh nay đi vào bên lề của xã hội, với thần trí không còn được tinh trí mà trong tâm khảm vẫn còn lưu giữ được câu “thần chú” duy nhất có thể làm chiếc phao cho mình đó là tên của các con của cô Vân mà đặc biệt là Bibi ! Vì trong tâm linh cô báo trước sẽ gặp Thầy qua sự liên kết từ Bibi.

Sau buổi ăn, cô Vân đưa cựu ca sĩ Kim Ngân về nhà, đi gần đến Đại Hùng Linh Điện thì cô đã gặp Hương đang chờ sẵn, Hương mừng rỡ chào cô Vân và hỏi:

- Ủa ai đi với cô vậy?

- Con vào trình Thầy, cô dẫn ca sĩ Kim Ngân đến, xin Thầy giúp giùm nó...

Hương trả lời:

- Thầy đã biết và bảo con chờ ở đây!

- Thì con cứ vào trình Thầy một tiếng!

- Thầy có nói cô dẫn người ca sĩ này vào gặp Thầy bằng cửa lớn!

*(Ghi chú: Tại Đại Hùng Linh Điện có 4 cửa: Cửa trái và cửa garage thì không bao giờ dùng, cửa Chánh là cửa ra vào bình thường cho người trong nhà và Ban Điều Hành Đại Hùng Linh Điện, còn cửa Lớn là cửa dùng trong quy chế, thứ tự và thông thường dùng trong việc Đạo).*

Vào đến Chánh Điện, cô Vân hướng dẫn cựu ca sĩ xá phật và xá chào Thầy. Tôi mời mọi người ngồi. Tôi cũng không hỏi gì, cũng không hỏi thăm chi vì chuyện chi với người từng có tiếng tăm thì ai cũng biết. Hơn nữa, sự tế nhị đối với người thần trí không bình thường thì tôi ngại gọi nhớ họ qua chuyện hỏi thăm.

Tôi chỉ im lặng và hoàn toàn im lặng, chỉ nhìn cô Vân và cô ca sĩ này đối đáp với nhau. Hương cũng ngồi bên im lặng vì cũng không biết phải nói những chuyện

gì. Người ca sĩ nói chuyện rất lễ độ với cô Vân, một thừa mẹ, hai xưng con rất là lễ phép. Cô ca tặng cho tôi nghe nhạc phẩm “L’amour qui passe”...

Ngồi nghe ca khúc của cô đang trình bày. Tôi im lặng và suy nghĩ “Chư Vị đã chuyển người này đến làm gì?” Nhiều phút trôi qua, tôi vẫn chưa thấy điểm để đánh thức người ấy. Họ đã không còn cái trí, họ chỉ đến bằng vô thức. Tôi chỉ thấy nặng trĩu một hành trang mà người này mang theo. Hành trang của cuộc đời thì không còn gì cả, kể cả thân xác cũng còn là một sợi chỉ mong manh.

Nhiều tháng trước, tôi đã biết người này sẽ tới. Tôi đã đợi và nay tôi đã thấy một cách cục cũng không gì sáng sửa cho lắm. Cô không còn tự chủ, cũng không có thân nhân, cũng không một lời xin tôi giúp chi cả nhưng trong tâm lại muốn chụp cái phao. Mà cái phao ở đây không phải được chụp bằng một công đức chi ở đời mà bằng cái tâm “l’amour qui passe” hững hờ như chiếc thuyền buông trôi nhưng xác thân vẫn còn ở lại.

Tôi lẳng lặng quan sát xem cái “ao tù” trước mắt, xem “vũng nước” ấy có còn 1 khe hở nào để mình gieo trồng 1 hạnh mầm chánh định. Lâu lâu tôi cũng thấy những khe nước trong cái “ao tù” này. Nhưng những khe nước ấy có chăng là những dợn sóng trên bề mặt.... Bất chợt, cô xin Hương cho cô nghe nhạc phẩm “Em quên nhịp bước lên đường” trong CD Ta Đưa Em Về mà tôi nhắc khéo Hương mang tặng.

Hương đã chơi nhạc và cô đã ngồi lắng im và lặng nghe nhạc phẩm này. Cuối cùng tôi đã thấy được khe hở trong vũng ao tù....Thấy ngồi đã lâu, cô Vân mới bảo người ca sĩ này ra về. Cô Kim Ngân nài nỉ:

- Cho con ở đợi Bibi về...

Dầu chỉ là 1 câu nài nỉ thật ngắn gọn nhưng tôi biết tâm linh người này đã bắt đầu tỉnh giấc. Phải hành đạo thì mới thấy được tâm linh người biến chuyển dù chỉ 1 hành động thật ngắn và tích tắc. Tôi dự định nói với cô Vân cho người này ở đợi đến lúc Bibi về nhưng khi tôi biết Hương sẽ đi San Diego và cô Vân và Tiến thì không có ở nhà nên tôi chào cô, để cô ấy ra về....

... Đến tối thì Bibi đi làm về, nghe mẹ kể lại đã tìm lại được người thân của mình, Bibi và cô Vân lật đật đi đến nơi người cựu ca sĩ “cư ngụ”. Bibi đã kể, cô thật xúc động và bàng hoàng khi nhìn thấy nơi ăn, chốn ở của một người tiền của như nước và tiếng tăm vang dội này. Bibi đã ra tay cứu lấy người này, cô đã xin tôi được phép mang người thân về Đại Hùng Linh Điện trong 1 thời gian ngắn để giúp người xưa lấy lại thăng bằng mà trở lại cuộc sống bình thường.

Tôi đã đồng ý vì đó là lòng từ của Bibi, của cô Vân, của Tiến, của Hương, của Huyền. Cần trọng thì cần trọng, giúp người thì giúp người, hành hạnh Bồ Tát thì thật hành hạnh ấy, tôi không ngại chi cả.

Tôi bảo Hương, sau khi cô sắp xếp mọi việc xong thì dẫn cô cho bác sĩ Sơn làm thủ tục nhập viện. Tôi nói: “Ngày xưa bác sĩ Sơn cứ một hai đời anh nhập viện, với lời bảo đảm là chính phủ sẽ trang trải tất cả những chi phí y tế của anh, dầu rằng chi phí ấy lên đến ít nhất là vài trăm ngàn dollars,... bây giờ có muốn giúp thì có cơ hội rồi đó, giúp cho người khác đi! Anh không cần!”

Bây giờ tôi đã hiểu Đức Ngài! Khi Ba tôi còn sống, Ba tôi rất vui khi nghe tôi trị bệnh cho người, giúp người. Bây giờ tôi cũng vậy, thấy người chung quanh mình ai cũng biết mở rộng vòng tay cho nhân thế dầu rằng nhân thế đã mang đến mình nhiều điều không lành, không đẹp. Tôi vui và hạnh phúc vì tôi có được những gì mà người ta khó có được. Đó là người thân tôi có được tình thương, có được tình người dầu rằng những thứ tình ấy không hề để dành cho riêng bản thân mình.

Sức khỏe của tôi cũng vậy, cũng giống như Ba tôi ngày xưa, chỉ có được từ tình thương chan hòa, từ đệ tử, từ Pháp Đạo chứ không phải từ bệnh viện, hay từ chính một ai cả.

Tôi vui vì các đệ tử của tôi đã là đúng những gì mà tôi dạy: “Không vì những cái xấu của cuộc đời thường dành cho mình mà làm thay đổi tình thương của mình, cái nhìn của mình đối với chúng sanh và thế giới”.

Hôm nay, viết về những hình ảnh của các ca sĩ bên lề xã hội, tôi mong các vị hãy tặng cho họ hay bất cứ 1 ai đang nằm bên lề của cuộc đời, một cành hoa từ tình thương của mình. Chúc lành tất cả.

Châu Nhật Tân Ph.D.